

spørgeres som fra den højtaerede Ministers Side, nemlig, at nedens for Fiskerigaarden, var det den almindelige Befolkning, der traadte ind i Rettighederne medens det ovenfor Fiskerigaarden var Grundejerne. Siden den Tid er der jo ikke forandret noget som helst i Realiteten, men Forholdet er nu ganske det selv samme. Derfor mener jeg ogsaa, at den selvsamme Fremgangsmaade maa gøres gældende, at naar Staten har købt Fiskegaarden, og man skal til at træffe en Ordning med Hensyn til Retten til at fiske, maa Retten til at fiske fra Fiskegaarden ud til Fjorden omfatte den almindelige Fiskerbefolkning. Lovforslaget omfatter imidlertid ikke blot denne Del af Vandet, men ogsaa Gudenaas helt op til Silkeborg og en Række Vandløb, der falde ud dels i Gudenaas dels i Randers Fjord. Jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af de mange forskellige Vandløb, men kun omtale selve Gudenaas, og som Udgangspunkt derfor vil jeg tillade mig at anføre, at den gældende Fiskerilov, Loven om Fiskeri i ferske Vande, og dens Bestemmelser med Hensyn til Retten til at fiske blive efter min Formening ganske sikkert forstaaede, fortolkede og haandhævede paa en Maade, der er ganske i Strid med, hvad der var Lovgivningsmagtens Mening, da disse Bestemmelser blev givne. Man vil vide, at disse Bestemmelser om Fiskeretten i ferske Vande findes i den første Paragraf i Loven om Ferskvandsfiskeriet, som lyder saaledes: „I Søer, Aaer, Bække og andre lignende Vande skal som hidtil Retten til at drive Fiskeri alene tilkomme den eller de tilstødende Grundejere enhver ud for sin Grund og indtil Midtstrøms, med mindre der haves anden gyldig Regel, eller nogen har Ejendomsret til Fiskevandet eller har erhvervet en særlig Ret til Fiskeri i det paagældende Vand“. Denne Paragraf er i øvrigt vedtagen af Rigsdagen i Overensstemmelse med Regeringens Forslag; der blev kun indsat i Landstinget disse Ord „eller nogen har Ejendomsret til Fiskevandet“, men Hensigten med denne Bestemmelse var ikke at forandre noget som helst i Lovens Realitet; tværtimod blev der i Landstinget som Motiv fremhævet, at hvad man gik ud fra, var, at man ved en Lov som denne ikke vilde gribe ind i og forandre Ejendomsretten saaledes som den var hidtil, naar man altsaa tilføjede dette, var det kun for at tilføje, at naar for Eksempel en Grundejer ejede en Indsø med omliggende Jord og saa solgte Jorden i god Tro til, at han fremdeles bevarede sin Ret til Fiskeri i Søen, skulde det her

udtrykkeligt tilkendegives, at han virkelig ogsaa kunde beholde denne Ret, som altsaa ikke blev afhændet sammen med den omliggende Jord. Vil man se paa Sagens Historie, faar man ubetinget det Indtryk, at det, der er sket, er, at man har villet bibeholde de samme Forhold, som have været til Stede før 1888, da Fiskeriloven først udkom, altsaa Fiskeriretten paa Basis af Kristian den 5tes danske Lov. Jeg har gjort nogle Uddrag af de Lovforslag, som have været forelagte, og de Bemærkninger, som henholdsvis Regeringen og Tingene have gjort dertil. Hvis den højtaerede Formand vil tillade mig det, vil jeg tillade mig at citere disse Uddrag; det er ikke saa meget, men jeg tror, at det har sin Betydning, at netop disse Paragraffer af vedkommende Lovforslag med de tilhørende Motiver blive citerede; for kun derved bliver man i Stand til at danne sig en Mening om, hvad der har været Regerings og Rigsdags Mening med at affatte Loven om Fiskeretten netop saaledes, som den er bleven affattet.

Jeg gaar saa tilbage til det Lovforslag, som Regeringen forelagde i Landstinget i Samlingen 1868. I dette Lovforslag omhandlede § 5 Fiskeretten i ferske Vande, og denne Paragraf lød saaledes: „I ferske Vande, saasom Søer, Damme, Aaer eller Bække, tilkommer Retten til at drive Fiskeri alene de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund ind til Midtstrøms, med mindre nogen ved lovlig Adkomst har erhvervet en særlig Ret til Fiskeriets Udøvelse i saadanne Vande“. Saaledes lød altsaa Regeringens Forslag, men naar man hører den Motivering, som Regeringen gav dette Forslag, vil man sikkert finde, at den Tanke, som Regeringen mente at ville udtrykke i sit Forslag, slet ikke kommer frem, men at en helt anden Tanke kommer til at ligge deri. Regeringen bemærker nemlig i Motiverne til Lovforslaget følgende: „Den her udtalte Regel er i Overensstemmelse med, hvad der allerede nu er gældende Ret, idet Fiskeriet i Søer, Aaer, Bække og andre lignende ferske Vande ifølge D. L. 5—10—23, 25 og 42 ordentligvis tilkommer Ejeren af den Grund, paa hvilken de findes, eller saafremt flere Ejendomme stode sammen, enhver Lodsejer uden for sin Grund ind til Midtstrøms“. Maa jeg hertil bemærke, at dette Referat af Danske Lovs Indhold ikke er helt korrekt. De paagældende Bestemmelser i Danske Lov give nemlig kun Lodsejerne Eneret til Fiskeriet, for saa vidt det Vand, der er Tale om, er